C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Kulhanek_Jiri-Bezverec.PDB

PDB Name: Kulhanek_Jiri-Bezverec.txt
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.7.2003
Modification Date: 12.7.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Bezvěrec

"Sakra, už je to tady!"
První výstřel zaduněl pod klenutým stropem ztrácejícím se v neproniknutelné tmě. Následovala ohlušující salva dalších a ozvěna mi zavibrovala lebkou.
V tom okamžiku byl úkryt za mramorovým sloupem tím nejútulnějším místem na světě. Nechtělo se mi odtamtud až bolestně. Musel jsem. Kopanec nenávisti a strachu mne vymrštil z podřepu. Jen tyto dva poslední lidské pocity mě drží pohromadě a já je za to nesnáším.
Noci osvětlovanou mihotavými plameny loučí co chvíli prošlehl záblesk výstřelu. Jako na překážkové dráze jsem hopsal přes trosky prachnivých modlitebních lavic, které si ještě nerozebrali bezdomovci na otop.
Nevím, co mně varovalo. Snad odlesk plamene na široké čepeli nebo zasvištění. S největší pravděpodobností jsem prostě zakopl o nějaký krám. Každopádně jsem v jedné chvíli běžel a v té druhé se válel po zemi mezi střepy z lahve od konzumního rumu. Ve výklenku vedle bezhlavé sochy svatého Augustina stál podobný vychcánek jako já, jenže z druhého tábora. Kdybych neupadl, tak by mi mečem, který právě napřahoval k druhému úderu, provedl pojišťovnou nehrazenou tracheotomii. Reflexivně jsem zalomcoval závěrem brokovnice a zmáčkl spoušť.
Sprška olova udeřila muže v černém hábitu jako beranidlo. Rozemlela ramenní kloub a smýkla jím v dokonalé piruetě, až krví ohodil klečícího světce. Meč se naposledy zablýskl - dokončil třpytivý oblouk a zarazil se mezi starodávné dlaždice. Tělo těžce žuchlo na sv. Gustu a vytvořilo tak názorný obrázek z Kámasútry pro pokročilé.

Něco mě plesklo do zad, až sem nadskočil. Simon - jako obvykle!
"Tak kolik sráčů jsi už sejmul?" zahýkal rozjařeně. "Já si přidávám další dva zářezy," potřásl svým glockem. Dokázal jsem si živě představit, jak se pižlá s diamantovou bruskou na pažbě svého kvéru ze slitiny titanu s nějakým podobným pěkně tvrdým neřádstvem. Simon se zbytkem jednotky a šéfem Frýbem byli už přes rok jediní lidé, se kterými jsem udržoval jakýs takýs kontakt.
"Víš, Sime, občas ti tvůj postoj závidím," ušklíbl jsem se na něj: "Tak, jak může zdravý závidět choromyslnému." Naštěstí mě v doznívajícím rachotu výstřelů neslyšeli.
Zakroužili jsme na místě, zbraně v pohotovosti, záda na záda jako při nějakém extravagantním tanci. Všichni poblíž buď s tichým zurčením krve prosakovali do spodních vrstev nebo patřili k nám. Bezvládná těla ležela v roztodivných pokroucených pozicích na rozpraskané kamenné podlaze. Trochu mi připomínala bandu mizerně sehraných akvabel trénujících "nasucho". Zítra to krásně rozmáznou v regionálních novinách. Na celostátní je tu příliš málo mrtvol. Bude to něco ve stylu:
Satanistické kulty si opět vyřizovaly účty, a nějaký co nejdetailnější záběr mozku na podlaze. Jestliže neznáte jedenácté přikázání o zvyšování efektivity prodeje, jste v téhle zemi nula.
Puška byla najednou strašně těžká. Položil jsem ji na zem a sedl si na jakousi bednu - třeštící hlavu v dlaních. Takovýhle nepříjemný absťák prožívám obvykle, když už není koho zabít - v těle klesá hladina adrenalinu. Varování nepřišlo žádné.
Ticho chrámu naplnilo ječení odražených kulek, drtících kamenné girlandy a prdelky baculatých cherubínů. Leknutím jsem spadl ze svého provizorního posedu a veden pudem zajíce, skočil za boční oltář. Koutkem oka jsem zahlédl, jak se z kazatelny snáší náš soukromý anděl zkázy se samopalem v ruce. Ostatní se bohužel schovat nestačili a vytvořili ve středu místnosti několikahlasně sténající valnou hromadu. V téhle chrámové akustice to trochu připomínalo chorál.
Takhle to dopadá, když se někdo snaží hrát na efekt, pomyslel jsem si směrem k muži v černém hábitu, který zrovna měnil v jediné dávce vyprázdněný zásobník malého automatu. V mezičase ještě stihl kopnout postřeleného Simona do žeber, až jej zkroutil do uzlíčku bolesti, lapajícího po dechu.
Když se všichni tak dobře baví, rozhodl jsem se taky přidat. Plížením plazením vpřed jsem vyrazil k pohozené brokovnici. Objektivních pár metrů náhle nabylo podoby subjektivního čtyřicetiletého bloudění po poušti.
"No co, za pokus nic nedám - nejvýš život," blesklo mi poněkud pateticky hlavou. Zvířený prach nepříjemně lechtal v nose. To jsem si naneštěstí uvědomil příliš pozdě. Hromové kýchnutí zaznělo pod vysokou klenbou jako výstřel a až nepříjemně plynule přešlo v střelbu opravdovou.
Palba mne minula jenom o vlásek. Pár odražených kulek proměnilo zbytky okenní vitráže ve skleněnou duhu. Couval jsem po zemi jako obrovský krab poustevník, vyklepnutý z ulity přímo na talíř nějakého gurmána. Ruce mi nepříjemně podkluzovaly v jakési slizké vychládající břečce. Můj kat se zatím krok za krokem pomalu přibližoval. Nespěchal. Věděl, že nemám kam utéct, a tak si to vychutnával. Jeho obličej jsem v šeru neviděl, nicméně fantazie mi v duchu vykreslovala jeho škodolibý úsměšek. Já bych se teda šklebil.
"Teď zkusíme, jestli pověsti o zhoubném vlivu olova na lidský organismus nelžou."
Zemřít rukou špatného komika, tak tomu říkám konec. Před očima mi, jak to v podobných situacích podle béčkových filmů bývá, začal probíhat život. Nic moc zvláštního, některé pasáže bych radši pustil rychloposuvem. Nicméně mi jen díky tomu nestačil strachem povolit svěrač.
Přibližně někde kolem puberty jsem zády do něčeho narazil. Trvalo chvíli, než mi došlo, co to je. Opravdu jen chvíli. Teď jsem do toho už neměl co kecat - jednaly reflexy: Ruka hmátla bleskurychle za záda, vytrhla z dlažby obřadní meč a hodila jim jako obrovskou šipkou přímo do černého.
Muž v černém hábitu ještě stihl zmáčknout spoušť. Zamířit už ne. S tichým zaskučením se skácel, udržován dlouhou čepelí v pokleku. Kdyby tolik nekecal... Někdy je holt víc než tumor zdraví škodlivější humor.
Simon a Richard se zatím pomalu sbírali. Nikdo to neschytal moc vážně.
Pak jsem rozpoznal ve stínu ležící postavu.
Nikdo až na Bartka. Vlastně Bartoloměje. Vysoký mladík ležel na kulkami rozryté dlažbě a cáry kabátu stěží zakrývaly pohled na odhalené vnitřnosti. Střela s rtuťovou náplní vyhryzla malou dírku do zad a

vyšla břichem, zanechávajíc za sebou mokvající kráter. Většina orgánů byla široko daleko. Touhle dobou už byl
Bartek nejspíš na cestě do toho svého nebe. On opravdu věřil. Ne jako my. Vyžadoval, abychom jej oslovovali Bartoloměji podle jakéhosi světce, a pořád s sebou tahal Bibli. To já na brakovou literaturu nikdy moc nebyl.

Simon koupil jen kulku do stehna. S námahou vstal a přikryl zbytkem pláště Bartkovo tělo. Pak si klekl a začal dávit. Těžko říct, zda kvůli bolestivému zranění nebo smradu z rozervaných střev. Poslední z jednotky - nováček - měl jen odštěpkem kamene škrábnutý spánek. Už na třetí pokus vstal a víceméně rovně zamířil k nejbližší díře ve zdi.
Za Bartkovu smrt nebylo koho proklínat ani ke komu se modlit. Nikdo z nás už v nic nevěřil, a tedy nic neproklínal. Tím méně Boha. I když jsme měli ten směšný název - Dobří služebníci Boží.
Sim pořád kontroloval, cože to měl k večeři, a ten nový myslím Richard - mu podle zvuků zvenku úspěšně sekundoval. A tak jsem jako jediný provozuschopný zamířil zkontrolovat hlavní oltář.
Podle našich informací se tady měla dnes v noci konat rituální oběť malé Terezky N., unešené z domova nesvéprávným otcem. Ten se podle všeho připojil k vyznavačům některého z těch nových módních božstev. To, co stékalo s mramorové desky, mohly být stejně dobře zbytky dítěte, toulavého psa nebo jahodového pudinku. Nicméně podle zápachu bych to na pudink neodhadoval. Na nějakou identifikaci už ale nebyl čas. To, že by zvuky střelby nepřitáhly něčí pozornost na byť i tak odlehlém místě, bylo silně nepravděpodobné. Raději jsem pomohl Simovi na nohy a vypadl z chrámu, který po našem zásahu vypadal spíše jako prodejna nuceného výseku.
Venku v boční ulici na nás mezi polorozpadlými činžáky čekala otřískaná nenápadná dodávka. Společnými silami jsme Bartka odvláčeli až k ní a naložili jej dozadu. Bylo třeba stáhnout všechna okénka, ale i tak mi zápach výkalů každou chvíli stáhl žaludek v bolestivé křeči. Zahleděl jsem se na ruce, které se mi vlivem přestálého šoku rozklepaly tak, že bych vám v mžiku namíchal džin-tonik, a řízení radši přenechal Simonovi.
"To jsme posrali, co?" konecně promluvil Sim.
"To teda jo," konstatoval jsem a hodil brokovnici dozadu.
"Chrr - hek," vyjádřil se také Richard, který se mezitím bezvládně sesunul na zadní sedadlo a puška mu přistála na břiše.
Praštil jsem sebou na sedadlo spolujezdce a pokusil se zavřít oči. Teprve teď jsem si všimnul, že mám obličej olepený něčí - snad mou - zaschlou krví. Po chvilce úsilí jsem zavřel přischlá víčka a navzdory škytání a hlasitým protestům vychladlého motoru téměř okamžitě usnul.
Škoda že ještě nevynalezli prášek proti snům...
Bylo nedělní odpoledne - jedna z nejotravnějších částí týdne. Dnes ale něco i mě - pavouka věčně zalezlého v temných zákoutích - vytáhlo na jarní slunce. Procházel jsem parkem a míjel skupinky lidí, kteří se snažili zpříjemnit si den a zapomenout. I já chtěl zapomenout - na svět plný krve a násilí, v němž stále větší moc získávalo několik náboženských šílenců, oznamujících pomalu každý druhý týden konec světa. Tomu se obvykle snažili pomoci několika desítkami kilogramů vhodně umístěné trhaviny. Zlaté časy hromadných sektářských sebevražd a zdvořile klepajících jehovistů. Současní sektáři vám v rámci šíření víry klidně vyrazili dveře a slovo boží do vás natloukli baseballovou pálkou.
V konečném důsledku bylo jedno, kterým směrem obrácený kříž ta či ona církev vyznává. Obzvláště když zprávy o zohavených obětech nočních mší uváděl hlasatel s obligátní náušnicí ve tvaru muří nohy. Zrovna jsem míjel mladého tatíka, vedoucího za ručičku svou ratolest (hotová maloměstská idylka, nebýt roztomilé černé bundičky s pentagramem na zádech), když z posprejované lavičky vstal uhrovitý puberťák v černém roláku. Chvíli se pokoušel udržet balanc. Pak vytáhl z igelitky rozmáchlým gestem perkusní revolver a přeskakujícím hlasem začal vyřvávat cosi o posledním soudu a slasti pekelných plamenů. Z očí mu přitom koukal do vymytého mozku implantovaný fanatismus a zabijácká dávka pervitinu. O důvod víc zalehnout za nejbližší strom.

Ostatní už také stačili zmizet a jen tak mimochodem zaujmout co nejvýhodnější pozorovací stanoviště - vždyť kdy něco podobného uvidí i jinde než v televizi.
Jen muž s děckem v náručí nebyl dost rychlý.
Feťák rozvážně zamířil. Nemohl netrefit. Zcela zřetelně jsem viděl čůrky potu stékající po obou aktérech dramatu, jen děcko vřeštělo, že chce vanilkovou zmrzlinu. Pak se ozval výstřel.
Kulka zasáhla hlavu ječícího haranta a se zmenšenou silou projela ramenem jeho otce. Zabijákovi to zřejmě nestačilo, vytáhl z tašky kuchyňský nůž a už vůbec neovládaje své pohyby spadl na bolestí a hrůzou řvoucího muže.
A já se jen díval. Oči mne nepříjemně pálily. Nedokázal jsem ani mrknout a srdce mi bilo ve stále divočejším rytmu. Ozvalo se zběsilé zavrčení plné bezmocného vzteku z mého hrdla. Věděl jsem, že od tohoto okamžiku už nikdy nebudu jen pozorovatel.
Hučení krve ve spáncích. Vyskakuju na nohy a utíkám. Dychtivé oči přihlížejících pálí do zad. Záblesk dlouhého nože mizí v útrobách. Mumlání šílených, nesmyslných slov.
Přeskakuju mrtvolku s roztříštěnou hlavou a uklouznu po rudém trávníku.
Konečně jsem tady.
Prsty jsem zaryl do husté mastné kštice a odtrhl to šílené zvíře od jeho kořisti. Těžká bota přistála na jeho čelisti. Zaslechl jsem zřetelné křupnutí a jeho tvář zkrášlil úsměv, který mu nejspíš odstraní až plastický chirurg s dlátem. Feťák sice vzápětí zhasnul, ale já už v té chvíli nedokázal přestat. Kopal jsem a bušil do té kvičící trosky, dokud mě něčí ruce neodtrhly. Hlouček přihlížejících se tvářil stejně dychtivě a prázdně jako před chvílí a mě náhle osvítilo hrůzné poznání - z celé téhle bandy jsem byl jediný opravdový člověk.
Dál si toho moc nepamatuju. Jen houkačky přijíždějících sanitek a policie. Sice jsem - patrně v rámci prevence - schytal pár ran obuškem, ale nakonec si mě naložila sanitka a ne anton. Ačkoli jsem nic necítil, měl jsem do hloubky pobodaná a rozdrásaná zápěstí. Při pohledu na jehlu kapačky mizející v žíle jsem konečně odpadl.
Ty sny bych přál jen velice omezenému kroužku nepřátel. Cesta z nemocnice do řad D.S.B. pak byla velice krátká. Když jednoho dne ohlásila sestra návštěvu, nenapadl mě samozřejmě nikdo jiný než policie. Vklouzl jsem do naškrobených a dezinfikovaných prostěradel a začal se potit. Podle toho, co jsem vydoloval z doktorů a sestřiček, ležel ten vraždící sektář na vedlejším oddělení a po tom kopanci do hlavy se zmohl jen na nesrozumitelné blábolení a dělání do plenek. To vypadalo i s polehčujícími okolnostmi na takové dva roky nepodmíněně.
Do pokoje vplula vůně orchidejí, následovaná síťovkou ovoce. Policie naneštěstí zvyky nezměnila. To jen příbuzní vedle ležícího pacienta dorazili na pravidelnou banánovou misi. Z bandy uvřeštěných vnoučat se vymanil nenápadný človíček ve zváleném baloňáku a přistoupil k mému lůžku: "Dobrý den, pane Oto, já jsem inženýr Frýb z D S.B." Osudová slova.
Mou úlevu předčilo jen mé překvapení. D.S.B. pro mne představovali jen jakousi samaritánskou organizaci, kydající na hlavním nádraží šlichtu do plastikových misek bezdomovců, a Frýba jsem znal z občasných televizních diskusí. Takže když jsem se dověděl, že jen díky jejich vlivu jsem unikl zájmu policie, ochotně jsem přijal nabízenou "humanitární brigádu". Dovedete si jistě představit, jak jsem se tvářil, když jsem místo naběračky a kotle polévky vyfasoval brokovnici a padesátku nábojů...
Zaskřípaly brzdy a záplava světel probodla víčka. "Domove, sladký domove!" zaskřehotal Simon a šťouchl do mě.
Konečně venku z té žumpy vzpomínek. Takový retrospektivní sen dá jednomu pěkně zabrat. Odlepil jsem se od propocené sedačky. Stáli jsme před šedivou budovou D.S.B., ztrácející se za clonou deště. Bledá světla neonového kříže před hlavním vchodem jí dodávala přitažlivost márnice.
Protlačili jsme se hloučkem houmlesáků, čekajících na odvšivení a nocleh, a jako obvykle mezi záchvaty astmatického kašle odříkávajících svou litanii, sestávající z hlášek, kde kdo co šlohl, střelil či vypil.
Dědkovi s dlouhým žlutavým plnovousem zaskočil hlt z lahváče a spěšně couvl, sotva mě zmerčil. Podle toho, co jsem spatřil v odrazu kaluže, ani nebylo divu. Husté mrholení mi po obličeji rozmazávalo zaschlou krev s kamenným prachem do hrůzostrašné masky. Něco mezi mejkapem pouliční šlapky a válečnými barvami indiánského náčelníka.

Vešli jsme samozřejmě bočním vchodem. Bohužel na nás nečekaly žádné výtahy do podzemních prostor se supermoderním vybavením. Dodnes mám v živé paměti, jaké zklamání jsem zažil, když se Frýbovi povedlo získat mne pro svou věc a já poprvé vstoupil do těchto prostor. Ne že by organizace byla tak chudá. Peníze a vliv jí chyběly ze všeho nejméně. Inkognito je ale inkognito.
Teď jsem vzal zavděk sprchou s otřískanými kachlíky, potrhaným závěsem a zelenou plísní v rozích. Moji dva kolegové mezitím zmizeli na ošetřovně.
Zatímco ze mne vlažná voda z chrchlající růžice smývala nánosy špíny, které oblečením prosákly až na kůži, rozhodl jsem se pěkně po anglicku zmizet. Ačkoli je D.S.B. organizací nezávislou a z větší části nelegální, kvete zde, jako ostatně všude, kde je aspoň jedna otáčecí židle a psací stroj, nezřízená byrokracie. Právě teď jsem ze všeho nejméně toužil po vyplňování formuláře se třemi kopiemi. Najednou mi kromě postele začalo být všechno jedno. Tohle už opravdu nedokážu moc dlouho snášet. Nejdřív Matěj, pak David a teď Bartek. Samí dobří kluci. Buďto za mně tohle dilema vyřeší nějaký fanatik s kudlou, nebo mu ušetřím námahu a skončím to sám.
Alespoň trochu jsem očistil potem a výkaly páchnoucí kabát a neomylně, jako střelka kompasu k severu, zamířil k automatu na kafe. Stačil jediný nacvičený kop do bočního panelu a vypadl malý plastikový kalíšek se smrtící dávkou kofeinu a asi pěti cukry. Horká tekutina pálila do prstů a ještě více v krku, ale vrátila mne do života. Rázným vykročením do sychravé noci - či spíše mlhavého rána jsem zažehnal kofeinový šok a ve zhruba bdělém stavu doběhl na tramvaj.
Nerudný tramvaják mě probudil a vyhodil až na konečné. Neodpustil si přitom pár slov konstruktivní kritiky na téma smradlaví ožralové a zkurvení feťáci. Neměl jsem sílu ani se za ním otočit.
Téměř starožitný klíč zarachotil ve dveřích činžáku z minulého století. Ještě než jsem vstoupil dovnitř, zahlédl jsem v okně povědomou siluetu - Vonásková - ta bába snad nikdy nespí. Tentokrát jsem bohužel neměl dost síly na zběsilé dusání po chodbách, aby si zase měla partajím na co postěžovat. Opatrně jsem překročil několik injekčních stříkaček a nějaké hadry. Každý krok po točitém schodišti k mému bytu mně stál kousek života.
Pak už jsem stál před okopanými dveřmi. Za nimi se nacházel brloh, jemuž se, poté co mi jej D.S.B. přidělilo, snažím říkat domov.
Probudil jsem se ráno asi ve dvě odpoledne. Na rohožce. Boty pod hlavou. Žádné velké překvapení. Minule jsem se našel ve vaně a celý den pak nemohl pohnout krkem, otlačeným od plechové hrany, Chvíli jsem se bezcílně potloukal po bytě a vrážel do krabic a beden, jimž poněkud eufemisticky přezdívám nábytek. Pak jsem našel kafe. Přímo jsem cítil, jak s každým dalším douškem ustupují cáry nočních můr, prolínajících se s realitou včerejška. Od jisté doby se, mi s občasnými aktualizacemi zdávají neustále tytéž sny. To ovšem nikterak nesnižuje jejich hrůznost.
Podle snáře po babičce mě čeká buď brzká a značně nepříjemná smrt nebo výhra v lotynce. Asi budu muset začít sázet, aby bylo z čeho vybírat.
Sklony k cynismu a sebevraždě mám pravděpodobně jako nemoc z povolání, napadlo mě cestou do koupelny. Seškrabal jsem ze sebe oblečení a rovnou je zařadil do kategorie III = pytle na odpadky. Vypadalo teď jako rekvizita z reklamy na prací prášek s obsahem H2S04.
Znovu jsem se osprchoval, oholil, přelepil povrchové ranky náplastí a vyhrabal celkem slušný ohoz z kategorie II. a I. - koše na prádlo a hromady šatů v rohu koupelny.
Zrovna jsem si nazouval boty, když jsem zpozoroval cosi na podrážce. Kousek lidského skalpu. Ještě jsem stačil oškrábnout blonďatou kštici o okraj záchodové mísy, než jsem za ní poslal na exkurzi i obsah žaludku.
Tak fajn, ještě jsem člověk - ujistil jsem se, i když z oprýskaného zrcadla nad umyvadlem hleděla spíše jen kůží potažená lebka s horečnatýma očima. Spláchl jsem a zamkl byt.
Na chodbě jsem ještě pro formu kopl do přezůvek před bytem babice Vonáskové. Minule jsem se o sobě z druhé či třetí huby dozvěděl, že jsem nejspíš prznitel dětí, vařič drog a mezinárodní terorista. Typický rukopis paní Vonáskové. Ale ostatně nějaké krytí mít musím.
Venku čekal jen další pošmourný podzimní den. Mlha byla prosycena vůní tlejícího listí a ještě něčím, co mi připomnělo, že jsem od včerejšího odpoledne nic nejedl. Stánek s párky v rohlíku. Vzal jsem si hned dva a z vedlejší budky jako dezert pár výtisků různých novin. Málem jsem se kvůli nim blíže seznámil s

několika sloupy, ale než jsem došel k budově D.S.B., pročetl jsem je všechny.
O včerejším incidentu psali až na desáté straně v regionálních zprávách. Tak, jak jsem předpokládal.
V ruině kostela sv. Augustina se včera v nočních hodinách odehrálo další dějství boje znepřátelených sekt. Daní nejvyšší zaplatilo devět členů Církve božího plamene, avšak podle neověřených informací se na místě našly stopy krve dalších dvou obětí.
Nic víc a nic míň. Podle toho, jak znám Frýba, už ty "další oběti" - holčička a Bartek - nejspíš dávno vyletěly komínem. Bezdomovcům bylo možná chvíli ve společné noclehárně kapku horko.
Pak mě na zadní straně mezi ostatními inzeráty praštila do očí pozvánka na besední kroužek (tak se teď říká zcela legálním vymývárnám mozků), organizovaný Církví božího plamene ve spolupráci s D.S.B. V mozku mi náhle praskla už dlouhou dobu přepínaná struna a mně začaly pomalu docházet souvislosti.
Jako ve snách jsem překročil plastikovou láhev od okeny a kupu hadrů, z níž se vyklubal spící somrák.
Když jsem projížděl svou kartu nenápadnou čtečkou kódu u bočního vchodu, měl jsem pocit ne nepodobný pocitu telete přede dveřmi masokombinátu.

Přišel mi otevřít Simon.
"Tě péro, brácho!" začal jako obvykle nechutně srdečně. "Kams včera zmizel? Chyběl jsi mi. Když mi zašívali ten průstřel, neměl jsem komu nadávat. Ale jinak dík. Nebýt tebe, mohlo to bejt horší."
Oči mi automaticky sjely na jeho prostřelené stehno. To, že se pod džínami jen nepatrně rýsoval obvaz, mně ani moc nepřekvapilo. Vtlačil jsem zaskočeného Simona do dveří, ve kterých ještě stál a podle všeho hodlal pokračovat ve žvanění, a kopl ho do holeně. Taková rána dost bolí a on mě svou reakcí rozhodně nezklamal. Šel do předklonu a zmohl se jen na překvapené vyjeknutí: "Co blb..." Nestačil dokončit. To mu zrovna v obličeji přistávalo moje koleno. Klekl jsem stále stejně překvapenému Simonovi na hrudník a počkal, až si na bradu vycintá krvavou slinu.
"Tak co, ty hajzle!? Řekl bych, že teď jsme v příhodné pozici na vysvětlování," pronesl jsem naprosto klidně. Sám nechápu, kde se ve mně ten ledovec náhle vzal. Ještě před okamžikem byste na mně usmažili volské oko. "A začni tím, co se to vlastně včera v noci stalo."
"O čem to sakra mluvíš?" zachrčel sotva znatelně, ale v očích měl strach a nenávist. "Slez ze mě!" Napjal všechny síly, ale nepovolil jsem.
"Mluvím o jisté trhavé kulce, která si včera udělala výlet do Bartolomějových vnitřností, a o kulce druhé. Téhle." Zatlačil jsem špičkou boty na inkriminované místo, až skrz látku kalhot prosákla krev.
"Mluv! Já přece dobře vím, že používáš kulky s rtuťovou náplní. Kdyby je včera měl i ten sektář, šlo by ti teď vidět skrz zadek." V tom momentě mi došlo, že bych nejspíš vážně měl slézt. Jestli to všechno, co si domýšlím, je pravda, jsem v pěkných sračkách - a to až po uši. Sim v tom svinstvu určitě nejel sám, a to znamenalo jediné - celé D.S.B. bylo jen zástěrkou v boji o moc. A tu jsem právě odhrnul.
V tu chvíli Simon přestal sípat a začal vřískat o pomoc. Ozvalo se dusání několika nohou.
Rychle jsem z něj seskočil a začal plánovat, která strana zeměkoule by teď pro mně byla bezpečnější, ale to už mně něčí ruce přitiskly ke zdi. Sim mátožně vstal a přibelhal ke mně.
Držel se za zraněnou nohu a z bolestí zkřivených úst mu tekla slina. Očividně nevěděl, co říct. Tak mě praštil. Na solar a pěkně tvrdě.
Taky odpověď. Když jsem se Simonovi podíval do očí a ucítil, jak dva páry silných paží testují odolnost mého kloubního vaziva, věděl jsem že nejbezpečnější místo pro mne by teď bylo hodně daleko, hluboko a pokud možno v jiném časoprostorovém kontinuu. Jak jsem řekl, D.S.B. má lidi všude.
"Ty vole! Kdybys držel hubu a krok...," přeskočil mu hlas, jak se vzteky neovládal. "On nás chtěl zradit. Odejít. Tak byl odejit. Ale co ti to vykládám. Říkal sis o to už dlouho," prskal mi do obličeje rudé kapénky slin. "Odveďte ho k Frýbovi!"
Ti dva mnou necitelně smýkli a přes pasivní rezistenci stylu Gándhí mně vlekli dál do komplexu. Pesimisticky poblikávající žárovky, chabě osvětlující špinavou úzkou chodbu, nám dělaly společnost.
Konečně se mi vrátil vyražený dech. Ani jsem se nepokusil ty dva vazouny nějak ukecat. Vůbec jsem je neznal a navíc vypadali, že se dají přesvědčit asi stejně snadno jako pařez. A já neměl motorovou pilu.
Takže asi skončím jako Bartek.
Už před několika týdny se mi svěřil, že by chtěl odejít. Měl prý dost toho zabíjení. Tak odešel. Nikde

přece nebylo řečeno, že musí odejít v jednom kuse.
Že já radši vážně nedržel hubu.
Pomalu jsme se blížili k Frýbově kanceláři. Neradostné vzpomínky - byl jsem tam jen jednou, ale zážitek to byl na celý život. Místnost vypadala, jako by se na ní vyřádilo deset hyperpokrokových bytových architektů pro snoby, kteří byli pár měsíců drženi ve vykachlíkované cele. Ocel se tu bila s mahagonovým obložením, sklem a několik palců tlustými rudými koberci. Vše doplněno originály obrazů moderních "umělců", které si nedostatek vkusu a umění vynahrazovaly horentními cenami. Frýb se tu očividně cítil jako ryba ve vodě. Z ušlápnutého človíčka ve zmuchlaném baloňáku se zde měnil v šéfa s velkým Š. Ačkoli to byl jen vedoucí místní pobočky, rád by ze svého anatomicky tvarovaného koženého křesla rozhodoval o všem a o všech. Nebylo pochyb, z čí iniciativy zhasnul Bartek a proč zhasnu já.
Stáli jsme před odhlučněnými dveřmi Frýbova kanclu. Zjistil jsem, že se mi třesou kolena a mám sucho v puse. Jako panic v bordelu, pokusil jsem se zasmát sám sobě, ale nějak mi to nešlo.
Teď nebo nikdy. Rozhodl jsem se vyplnit mezeru mezi měl bych být daleko a hluboko - jsem daleko a zahrabaný co nejhlouběji. Ve chvíli, kdy jedna z goril zvonila na Frýba, vyškubl jsem se té druhé a zasprintoval ke konci chodby k oknu. Nebyl čas na podobné zbytečnosti jako otvírání. Zaclonil jsem si oči loktem a skočil. Vzhledem k tomu, že jsme byli ve třetím patře, mohlo to vypadat jako efektní odchod na onen svět. Tak mi to taky připadalo, a s rozmyslem bych to nejspíš nikdy neudělal. Nicméně tušil jsem, ze někde pode mnou by měly být střechy garáží.
"Měly by být? Co tím myslíš, měly by být?" zařval jsem ještě ve vzduchu a vítr to rozmazal v bezeslovné zaječení. Pak jsem dopadl. Krupobití střepů mi zabubnovalo po zádech a já si uvědomil, že žiju a garáže tedy přes noc nezměnily stanoviště. Další věc, která z toho pro mě vyplývala - kde jsou garáže, bývají občas i auta. Pověsil jsem se za hranu ploché střechy a opatrně seskočil na cestu. Ještě jsem zahlédl, jak se z rozbitého okna vyklání jeden z těch vazounů a Sim s pistolí v ruce. Jakmile mu došlo, že mně z tohohle úhlu nedostane, rozeřval se na celé kolo jako poplašná siréna: "Chyťte Otu! Je to zrádce!"
Rozrazil jsem hlouček flákačů. Jako obvykle zevlovali kdekoli, kde se můžou dostat k něčemu zadarmo, a teď je přilákal neobvyklý hluk. Vyhnul jsem se několika špatně mířeným ranám potrhanými igelitkami plnými prázdných lahví a hadrů. Houmlesáci patrně doufali v nějaký cukříček za můj aport. Zkusil jsem dveře nejbližší garáže.
Otevřeno! Skočil jsem do auta a teprve uvnitř jej podle zápachu identifikoval jako naši včerejší kraksnu - tomu teda říkám štěstí. Snad ji aspoň nebudu muset tlačit. Snažil jsem si vzpomenout na kratičké školení, jímž jsme všichni prošli. Byla tam řeč i o startování bez klíčků. Zrovna jsem se zpocenými prsty hmoždil s nějakými dráty pod palubní deskou a doufal, že nedostanu ránu, když jsem si všiml klíčků v zapalování.
Přes hranu garážové střechy se spustily nohy v dokonale naleštěných lakýrkách. Motor škytl a chytl. Šlápl jsem na plyn a vyjel z garáže. Nohy i se zbytkem těla jsem vzal s sebou. Chvíli se houpaly přes přední sklo jako značně extravagantní stěrače. Pak jsem zabrzdil. Tělo se, bohužel pro něj, nedokázalo vzepřít zákonu setrvačnosti. V divokých kotrmelcích proletělo chodník, rozrazilo somráky jako kuželky a rozpláclo se o sloup veřejného osvětlení. Byl to jeden z těch vazounů. Než v posilovně zase nahoní formu, bude mu to po té nemocniční dietě trvat dost dlouho.
Vytočil jsem motor na vyšší obrátky, přeradil a začal doufat. Trochu brzo. Za mnou se rozeřvalo stádo koní, napresovaných pod plechovou karoserii sporťáku - Simon. Ten zkurvyzmetek měl vždycky nejlepší hračky - zbraně, vybavení i auta. Teď už jsem věděl za co.
Ždímal jsem z auta, co to dalo. Mou jedinou možností bylo ztratit se v labyrintu bočních uliček. Na širší cestě jsem neměl šanci udržet si náskok a Sima setřepat. Ručička tachometru to vzdala už při devadesátce. Podle vrzání a vibrací jelo auto aspoň sto deset a já měl co dělat, abych nezavíral hrůzou oči. To bych je nejspíš zavřel naposled. Míjel jsem řady popelnic a očesané vraky aut jen o milimetry a v permanentním smyku zabočoval do stále užších uliček starého města. Aquaplaning a sjeté pneumatiky mi na cestách vlhkých podzimem vydatně pomáhaly. Na to, že mě v kapse hřála tramvajenka, to byl celkem slušný výkon a ještě větší štěstí. Řev sporťáku se přesto stále přibližoval.
S hlasitým zařinčením se vysypalo zadní okno a sedadlo vedle mně vyhřezlo své molitanové vnitřnosti. Rtuťové kulky. Jen taktak jsem se vyhnul dvěma flamendrům, pro které noc nejspíš končila teprve teď - ten výraz v jejich tvářích by stál za zvěčnění. Jeden z nich mě vzápětí předběhl saltem přes střechu. Simon

asi neměl tak dobré brzdy - nebo na ně prostě kašlal, jeho vozidlo se mi vzápětí vypařilo ze zpětného zrcátka. To, že jsem ho neviděl ani neslyšel, mně paradoxně znervózňovalo ještě víc.
Cosi mně varovalo, abych sundal nohu z plynu. Vzápětí se z boční uličky přede mnou vynořilo zcela nečekaně Simonovo auto. Už zase ten instinkt.
Šlápl jsem na brzdy a strhl volant, což se mimochodem v podobných situacích ale vůbec nedoporučuje. Auto samozřejmě plynule pokračovalo v pohybu vpřed, nabralo sporťák bokem a v záplavě jisker a téměř filmového skřípění drceného plechu přimáčklo sporťák k pokérkované zdi. Ještě jsem si všiml, že za volantem nikdo nesedí. Pak se mi do klína vysypalo čelní sklo a do hlavy se mi pokusilo probourat něco jako hasák. Chvíli jsem nebyl schopen zaostřit pohled. Oči mi zarputile utíkaly na špičku nosu a vše další se zamlžilo.
Něčí ruce mě neurvale vytáhly z auta. Podle zvuku trhané látky i s kusem potahů sedadla. Ta rána nejspíš vyřadila zrakové nervy. Ležel jsem asi na chodníku a hmoždil si paměť kdeže jsem předtím slyšel to kovové klapnutí, které se právě ozvalo - závěr Simonovy pistole. Moc času na uvažování ani na strach nezbývalo. Vykopl jsem pravou nohou přímo nad sebe. Táhlé sopránovité zavytí mi potvrdilo můj odhad směru - přímo do rozkroku. Přidržel jsem se nárazníku auta a vstal.
Hlava příšerně brněla a žaludek se vytrvale snažil změnit pozici, avšak začínal jsem zase vidět. Taky se mi vrátila paměť. Pokud se nepletu, na zadním sedadle by pořád měla být má brokovnice se skoro plným zásobníkem. Sáhl jsem dovnitř skrz zadní okýnko a vytáhl zbraň zapadlou pod sedadlem. Podle toho, jak byla ulepená pažba, bylo Richardovi včera opravdu zle.
Simon pořád ležel na chodníku stočený do klubíčka, tiše sténal a očividně nevnímal. "Co s tebou, chlapče?" uvažoval jsem nahlas. Příčilo se mi střelit do nemohoucího, byť i parchanta, ale patrně jsem neměl jinou šanci. Sklonil jsem se nad ležící tělo - pořád ještě byl bez sebe.
Pak se něco změnilo. Simon najednou stál a já ležel. Navíc mi přibyla desetipalcová čepel v břiše. Zvláštní - nic jsem necítil a chtělo se mi děsně smát. Aspoň jsem už neměl žádné skrupule, když jsem mačkal spoušť. I přes paseku, kterou v Simově obličeji nadělal roj broků, v ní byl patrný značný údiv.
Ležel jsem na vlhkém chodníku a začínal pomalu vnímat bolest, zaplavující ve vlnách celé tělo.
"Do nemocnice! Sebevražda! D.S.B. má lidi všude. A kde nemá, tam je aspoň nějaký špicl ze satelitní sekty."
Kdyby to tak nebolelo, při myšlence, že jsem sám pomáhal D.S.B. podrobovat si další sekty, bych se rozesmál. Opatrně jsem svlékl kabát a ještě opatrněji vytáhl dýku (hned po mém prvním randeti to považuji za svůj nejhrdinštější kousek). Košilí natrhanou na pruhy jsem si udělil ukázkovou první pomoc. Pak se dostavil vztek.
Na sebe, ale hlavně na D.S.B. Na Frýba - byla to sice jen malá ryba, ale já - pěšák - dál stejně nedohlédl.
Ať se má stát cokoli, musím se pomstít. Stáhl jsem ze Simovy mrtvoly kabát a ze země sebral glock. Pomalu se mi přestávala točit hlava - to jak mi mozek pumpoval do žil zvýšenou dávku adrenalinu. Alespoň jednou v životě mám před sebou jasný cíl. Posledních několik měsíců jsem strávil střílením parchantů, kteří si mysleli, že jsou něco víc než ostatní a mohou beztrestně nahrazovat svobodnou vůli lidí svými žvásty. To k čemu jsem se teď odhodlal, tedy nebylo nic víc, než logické vyústění mého úsilí. Dodávka byla nepoužitelná a na vlastní nohy jsem v mém stavu spoléhat nemohl. Vlezl jsem do sporťáku, stále skřípnutého mezi zdí a tou kraksnou - (musel jsem chybějícím předním sklem), smetl ze sedadla střepy a nastartoval.
Chvíli se nedělo nic, jen auto se divoce chvělo a řvalo. Pak se ozval zvuk, jako když deset tisíc vidliček najednou skřípe po talíři. Už už jsem myslel, že se z toho zblázním. Pak se sporťák konečně vyprostil a dal do pohybu (málem jsem ho v té chvíli znovu zaparkoval o stěnu).
Za jízdy jsem prohledal palubní desku - malý samopal HK s náhradními zásobníky a ještě jeden glock. To si vyhraju. Ani bych se moc nedivil, kdybych v kufru našel minomet - Sim byl fakt maniak.
Vzal jsem to oklikou, abych se náhodou nestřetl s policejními auty. Fízlové, jistě náležitě podmáznutí a instruovaní, jeli dokončit, co Sim začal.
Těsně před centrálou D.S.B. jsem učinil poslední přípravy. Vyměnil jsem poloprázdný zásobník pistole, přichystal si hákáčko a připoutal se. Pak jsem trochu couvl a rozjel to na plný pecky - přímo do velkých

prosklených, vchodových dveří. Skrčil jsem se a snažil se krýt si hlavu, aby mě nějaký zatoulaný střep neskalpoval.
Auto vletělo dovnitř jako projektil největší ráže, a troufám si říci, že to bylo více než zdařilé extempore. Několik hlídkujících by mi to zajisté odkývalo, kdyby ještě byli schopni pohnout hlavou či jiným údem. Pak se začali ostatní sbíhat, a já střílet. V té chvíli jsem neviděl žádného ze svých bývalých kolegů - jen bezduchou masu těl, sloužících jako zbraň několika sviním, které se rozhodly hrát si na bohy. Zkrátka jako ti bílí pajduláci ve Hvězdných válkách.
Skrčený za palubní deskou jsem pálil v dlouhých dávkách do stále přitékajícího proudu lidí. Kulky trhaly maso a drtily kosti, ale tam jejich pouť smrti nekončila. Některé se odrážely od kovového vybavení haly a porcovaly další a další těla. Auto vibrovalo pod zásahy a od zmuchlaného plechu odlétaly gejzíry jisker. Masa lidí se zmítala v proudech kulek tlačená dopředu další masou dosud živých těl.
Stěží jsem stačil měnit zásobníky. Dürrerův Tanec smrti tady dostával nový rozměr - místnost teď připomínala zkušebnu epileptického souboru experimentálního tance. Ne dlouho. Proud lidí vyschl. Dozněl poslední výstřel.
To, co mi ze začátku připadalo jako poslední pokus odsouzený nutně k nezdaru, se stalo skutkem. Asi dvacet těl pokrývalo jako koberec podlahu. Karoserie auta připomínala špalíček pohádek v Brailově písmu a objevily se první plameny. Z fleku by tady mohli otevřít galerii moderního umění - stačil by jen kustod se vstupenkama u vchodu. Skoro jsem zalitoval, že se mi to povedlo - skoro. Ten samopal musel být nabitý něčím na způsob průbojných kulek. Ten Frýb.
Vstal jsem a zase si slabostí sedl. Kolem proběhlo několik vyděšených somráků - dost jim to klouzalo. Provizorní obvaz byl silně prosáklý krví. Přidal jsem další vrstvu a utáhl. Bolest mi vlila do žil novou sílu. Do skoku mi sice zrovna nebylo, ale byl jsem schopen pomalu jít.
Tri patra agónie.
Ke konci jsem se víc potácel od stěny ke stěně, než šel, ale nějak se to zvládlo.
Pred Frýbovou kanceláří postávala jedna z těch goril, která mě (sotva před hodinou) vedla sem. Tvářila se pořád stejně tupě. Měl jsem štěstí - stála blízko okna, a tak mě, oslněna, nemohla vidět. Přepnul jsem glocky na "dávkou" - zmáčkl spouště. Proud tříštivých střel nakopl svalovce tak razantně, až vyletěl oknem. Rtuťové kulky jsou holt rtuťové kulky - v tom cáru masa by už těžko někdo rozpoznal člověka. Dveře byly samozřejmě zamknuté. Několikrát jsem z glocků střelil do zámků - zaručený způsob, jak se dostat kamkoli i bez pozvánky. Pak jsem se více vhroutil než vešel dovnitř.
Sekretářka, nebo to, co z ní zbylo po mém odemknutí, se mne nepokusila zadržet. Ono taky bez hlavy...
Frýb seděl jako vždy ve svém anatomicky tvarovaném koženém křesle. Trochu se potil. Není divu. Že série monitorů vsazených do boční zdi a neustále sledujících dění v celé budově musel mít o všem dokonalý přehled.
Pak mě překvapil - dlužno říci, že mile. Místo sáhodlouhých litanií, proseb o milost a nabídek spolupráce vytáhl maličký browning, strčil si jej do úst a takříkajíc si odšpuntoval hlavu. Ušetřil mi tím práci s vysvětlováním, že už mám prázdné zásobníky.
Takže řečeno slovy klasika: "Dokonáno jest."
Strčil jsem do bezvládné mrtvoly. Rozplácla se s tlumeným žuchnutím pod masivní mahagonový stůl. Sedl jsem si místo ní.
Mimochodem, to křeslo je opravdu pohodlné. Nabídl jsem si z krabice tlustý havana a otočil se směrem k oknu. Trochu mě rušily zbytky mozku a krve stékající po skle, ale výhled je odtud opravdu pěkný. Staré město plné opuštěných továrních hal a zchátralých činžáků odtud ve večerní mlze vypadalo skoro pohádkově.
Zpětně jsem si promítal předchozí události, systematicky plnil místnost voňavým hnědým kouřem a zvažoval, co jsem mohl udělat jinak. Při pohledu na košiloobvaz, kterým už prakticky nemělo co prosakovat, mně napadlo, že jsem to možná měl risknout s tou nemocnicí.
Ale co. Život stojí stejně za ...